บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศาลรัฐธรรมนูญเป็นสถาบันทางการเมืองที่จัดตั้งขึ้นตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มีอำนาจหน้าที่ที่แตกต่างจากศาลยุติธรรม ศาลปกครอง และศาลทหาร ทำหน้าที่ชี้ขาดปัญหาที่เกี่ยวข้องกับรัฐธรรมนูญและปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมาย โดยไม่ได้พิจารณาอรรถคดีทั่วไป และเป็นองค์กรที่มีอำนาจเด็ดขาดในการวินิจฉัย เนื่องจากคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญผูกพันทุกองค์กร และถือเป็นเด็ดขาด อำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญมีมากมายหลายประการ เช่น อำนาจหน้าที่ในการควบคุมความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของร่างพระราชบัญญัติที่รัฐสภาให้ความเห็นชอบ รวมทั้งกฎหมายที่มีผลใช้บังคับแล้ว อำนาจหน้าที่ในการควบคุมเงื่อนไขการตราพระราชกำหนดของฝ่ายบริหาร อำนาจหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัยกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ อำนาจหน้าที่ในการพิจารณาวินิจฉัยสมาชิกภาพหรือคุณสมบัติของสมาชิกรัฐสภา รัฐมนตรี กรรมการการเลือกตั้งและผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน รวมทั้งอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกำหนด เช่น การวินิจฉัยมติหรือข้อบังคับของพรรคการเมืองว่าขัดต่อสถานะและการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญ หรือขัดหรือแย้งกับหลักการพื้นฐานแห่งการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขหรือไม่ การวินิจฉัยกรณีบุคคลหรือพรรคการเมืองใช้สิทธิและเสรีภาพในทางการเมืองโดยมิชอบด้วยรัฐธรรมนูญ การพิจารณาอุทธรณ์ของสมาชิกพรรคการเมืองซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเพราะเหตุว่าพรรคการเมืองนั้นมีมติให้พ้นจากการเป็นสมาชิกภาพของพรรคซึ่งมีผลให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้นั้นต้องสิ้นสุดลง การควบคุมตรวจสอบการออกข้อบังคับของฝ่ายนิติบัญญัติ และอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. 2550 เช่น การสั่งให้ยุบพรรคการเมืองตามคำร้องของนายทะเบียนพรรคการเมือง เป็นต้น

เขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติมาตรา 68 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดเกี่ยวกับกระบวนการและขั้นตอนของบุคคล

ที่ใช้สิทธิเสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดตรวจสอบข้อเท็จจริงและยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยสั่งการให้เลิกการกระทำที่เป็นการใช้สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเพื่อล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญหรือเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ[1] ได้เกิดปัญหาความไม่ชัดเจนของถ้อยคำที่ปรากฏอยู่ในวรรคสองของมาตรา 68 ของรัฐธรรมนูญ[2] ที่ว่า “ในกรณีที่บุคคลหรือพรรคการเมืองใดกระทำการตามวรรคหนึ่ง ผู้ทราบการกระทำดังกล่าวย่อมมีสิทธิเสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดตรวจสอบข้อเท็จจริง*และ*ยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยสั่งการให้เลิกการกระทำดังกล่าว แต่ทั้งนี้ ไม่กระทบกระเทือนการดำเนินคดีอาญาต่อผู้กระทำการดังกล่าว” ซึ่งเป็นปัญหาความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติที่เกี่ยวกับเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับเรื่องของผู้มีสิทธิเริ่มคดีที่แท้จริงตามมาตรา 68 ของรัฐธรรมนูญ และขั้นตอนของการดำเนินกระบวนการเสนอคำร้องที่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ เนื่องมาจากถ้อยคำของบทบัญญัติมาตราดังกล่าวไม่ชัดเจน ที่ว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีอำนาจรับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาได้หรือไม่หากการดำเนินการไม่เป็นไปตามวิธีการและเงื่อนไขของกฎหมาย ซึ่งเป็นปัญหาเรื่องของการตีความเจตนารมณ์ตามมาตรา 68 วรรคสองของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งอาจเข้าใจได้ว่า บุคคลสามารถใช้สิทธิกระทำการได้สองวิธี คือ ประการแรก บุคคลมีสิทธิเสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดตรวจสอบข้อเท็จจริงและอัยการสูงสุดยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยต่อไป หรือประการที่สอง บุคคลมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้โดยตรง โดยไม่ต้องเสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดตรวจสอบข้อเท็จจริงก่อน ทั้งนี้ การใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญต้องชอบด้วยกฎหมายด้วยจึงมีผลให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจที่จะรับไว้พิจารณาได้ หากศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องของบุคคลที่ใช้สิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญจากบุคคลที่ไม่มีสิทธิย่อมส่งผลให้เป็นการดำเนินกระบวนการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากบทบัญญัติของกฎหมายต้องกำหนดไว้ชัดเจนว่าองค์กรหรือบุคคลใดเป็นผู้มีอำนาจในการเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย เพราะจะทำให้เกิดหลักเกณฑ์ในการใช้อำนาจของศาลรัฐธรรมนูญเป็นไปภายในขอบเขต หากศาลรัฐธรรมนูญใช้อำนาจในลักษณะที่เรียกว่า “ขยายอำนาจ” ก็จะกลายเป็นว่าศาลรัฐธรรมนูญเป็นองค์กรผู้มีอำนาจจัดให้มีรัฐธรรมนูญ (le pouvoir constituant) ซึ่งไม่ใช่เจตนารมณ์แห่งบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

---

[1] รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550, มาตรา 68

[2] คำว่า “รัฐธรรมนูญ” ในวิทยานิพนธ์นี้ ผู้เขียน หมายถึง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

ที่ต้องการจำกัดการใช้อำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติตามมาตรา 68 วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญ จึงไม่ใช่กรณีเดียวกับมาตรา 212 ของรัฐธรรมนูญ ที่บัญญัติให้บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้ซึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ดังกรณีที่มีบุคคลเสนอคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามมาตรา 68 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มีผลเป็นการยกเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทั้งฉบับ อันเป็นการกระทำเพื่อล้มล้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขหรือเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการปกครองประเทศโดยวิธีการซึ่งมิได้เป็นไปตามวิถีทางที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ โดยศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งรับคำร้องไว้พิจารณา จึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับการที่ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณารับคำร้องของบุคคลที่ไม่มีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญ

สำหรับกฎเกณฑ์ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญไทย ก็ยังขาดเนื้อหาสาระสำคัญที่จำเป็นในการดำเนินกระบวนพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ตั้งแต่ความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติที่เกี่ยวกับเขตอำนาจของศาล ความไม่ชัดเจนระหว่างผู้มีสิทธิเริ่มคดีที่แท้จริงกับผู้ร้องในคดีบางประเภท ตลอดจนขั้นตอนต่าง ๆ เช่น การรับคำร้อง การพิจารณาคำร้อง ก็ยังไม่มีความชัดเจน การคุ้มครองชั่วคราวก่อนมีคำวินิจฉัยยังขาดเนื้อหาสาระที่สำคัญ หรือความเหมาะสมของการที่ศาลใช้อำนาจในการสั่งให้ฝ่ายนิติบัญญัติ คือ รัฐสภาระงับการกระทำ ประกอบกับการที่ศาลรัฐธรรมนูญใช้อำนาจนำเอาวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาตามมาตรา 264 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาใช้ในการออกคำสั่งให้รัฐสภาชะลอการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญออกไป ย่อมเป็นปัญหาว่าการใช้อำนาจดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งการที่ศาลรัฐธรรมนูญใช้อำนาจกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนมีคำวินิจฉัยโดยมีคำสั่งให้รัฐสภารอการดำเนินการเกี่ยวกับการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ นั้น เมื่อพิจารณารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และข้อ 6 แห่งข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. 2550 แล้วพบว่า ไม่มีบทบัญญัติใดที่กำหนดให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจในการกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนมีคำวินิจฉัย แต่ศาลรัฐธรรมนูญได้นำเอาวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 264 มาใช้ โดยอาศัยข้อ 6 แห่งข้อกำหนดดังกล่าว เพื่อกำหนดให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจออกคำสั่งย่อมส่งผลกระทบต่อการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญอื่น เนื่องจากหากรัฐธรรมนูญมุ่งประสงค์ให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนมีคำวินิจฉัย ต้องบัญญัติไว้อย่างชัดแจ้ง

ในรัฐธรรมนูญ หรือกำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. .... และในท้ายที่สุดเมื่อศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยจากการใช้อำนาจแล้ว จึงเป็นปัญหาเรื่องของผลผูกพันของคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญที่บทบัญญัติรัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นเด็ดขาดมีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์กรอื่นของรัฐ ซึ่งหากศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยไป แล้วมีบุคคลมาร้องว่าคำวินิจฉัยนั้นไม่ถูกต้อง ศาลรัฐธรรมนูญจะมีอำนาจกลับหรือเปลี่ยนแปลงแนวคำวินิจฉัยไปจากเดิมได้หรือไม่ จากประเด็นปัญหาดังกล่าวข้างต้น ส่งผลให้คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ออกมาได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จำนวนมากเกี่ยวกับความไม่ถูกต้องในหลายประเด็น ทั้งในเรื่องของความไม่ชัดเจนของถ้อยคำในบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ การขาดเนื้อหาสาระที่สำคัญตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ อันส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญทั้งสิ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาทฤษฎี หลักพื้นฐาน และสาระสำคัญของเขตอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญ
2. เพื่อศึกษาแนวคิดความเป็นมาของเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญตามกฎหมายต่างประเทศ
3. เพื่อวิเคราะห์เขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญในการพิจารณาวินิจฉัยกรณีบุคคลหรือพรรคการเมืองใช้สิทธิและเสรีภาพทางการเมืองโดยมิชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการตีความเจตนารมณ์ตามมาตรา 68 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 อำนาจศาลรัฐธรรมนูญในการพิจารณาคำร้องของบุคคลที่ใช้สิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญ การที่ศาลรัฐธรรมนูญใช้อำนาจนำเอาวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 264 มาใช้ในการออกคำสั่ง และความมีผลผูกพันของคำสั่งหรือคำวินิจฉัยจากการใช้อำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ
4. เพื่อศึกษาเป็นแนวทางในการเสนอแก้ไขรัฐธรรมนูญ หรือพัฒนาบทบัญญัติของกฎหมายที่เหมาะสมต่อไป

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การบัญญัติถ้อยคำตามมาตรา 63 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และมาตรา 68 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่ว่า “...มีสิทธิเสนอเรื่องให้อัยการสูงสุดไต่สวนข้อเท็จจริงและยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญให้พิจารณาวินิจฉัยหรือมีคำสั่งให้ยุติการกระทำดังกล่าวได้” ย่อมทำให้เกิดปัญหาในการตีความ จึงควรแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำในบทบัญญัติมาตรา 68 วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ให้ชัดเจน

ยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในการตีความเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญ และกำหนดให้ผู้เสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญต้องเป็นอัยการสูงสุดเท่านั้น เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของอัยการสูงสุดเป็นไปอย่างถูกต้องตามกระบวนการขั้นตอนของกฎหมาย รวมทั้งการกำหนดระยะเวลาดำเนินการไว้เป็นระยะเวลาเร่งรัดเพื่อไม่ให้เกิดความล่าช้า ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีสิทธิรับคำร้องไว้พิจารณาได้ และควรต้องเปิดโอกาสให้ผู้ทราบการกระทำนั้นมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญให้วินิจฉัยสั่งการเลิกการกระทำดังกล่าวนั้นในกรณีที่ไม่สามารถหาข้อยุติได้ เพื่อเป็นการให้หลักประกันหลักสิทธิและเสรีภาพแก่ประชาชนตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

นอกจากนี้ ปัญหาเรื่องเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับการที่รัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดให้นำวิธีการชั่วคราวก่อนมีคำวินิจฉัยมาใช้ระงับยับยั้งกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ แต่ศาลรัฐธรรมนูญกลับใช้อำนาจนำเอาวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาตามมาตรา 264 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาใช้ในการออกคำสั่งให้รัฐสภาชะลอการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญออกไป โดยอาศัยอำนาจตามข้อ 6 แห่งข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. 2550 สามารถแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายโดยกำหนดให้ในคดีที่เกี่ยวกับข้อพิพาทตามรัฐธรรมนูญที่มีความจำเป็นเร่งด่วนเพื่อป้องกันความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือจากเหตุผลที่สำคัญประการอื่นในอันที่จะปกป้องผลประโยชน์สาธารณะ โดยให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ใช้วิธีการชั่วคราวเพื่อพิจารณาก่อนว่ากฎหมายฉบับใดฉบับหนึ่งขัดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ และควรกำหนดให้ประธานรัฐสภาซึ่งมีอำนาจสูงสุดของฝ่ายนิติบัญญัติ เป็นผู้ดำเนินการเพื่อให้มีการบังคับให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ สำหรับผลผูกพันของคำวินิจฉัยเมื่อศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยคดีรัฐธรรมนูญเสร็จสิ้นไปแล้ว ควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายโดยการกำหนดให้ศาลรัฐธรรมนูญต้องผูกพันกับผลการวินิจฉัยของตนและไม่สามารถที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงผลของคำวินิจฉัยของตนในคดีนั้นได้อีก แต่ทั้งนี้ ควรเปิดโอกาสให้ศาลรัฐธรรมนูญยังสามารถเปลี่ยนแปลงแนวคำวินิจฉัยในเรื่องนั้นได้ในอนาคตได้อย่างชัดเจนในบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งศึกษาองค์ความรู้ ทฤษฎี หลักพื้นฐาน และสาระสำคัญของเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญของประเทศไทยกับเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญตามกฎหมายต่างประเทศ แล้ววิเคราะห์ปัญหาจากเจตนารมณ์ตามมาตรา 68 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เปรียบเทียบกับมาตรา 63 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช

2540 และบทบัญญัติของกฎหมายมาตราอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการเสนอแก้ไขรัฐธรรมนูญหรือพัฒนาบทบัญญัติของกฎหมาย

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษานี้เป็นการศึกษาข้อมูลโดยวิจัยเอกสาร (Documentary Research) กล่าวคือ เป็นการใช้วิธีศึกษาโดยการค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือ บทความ และเอกสารเชิงวิชาการ และเอกสารเผยแพร่ต่าง ๆ เพื่อนำมาศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎี หลักพื้นฐาน และสาระสำคัญของเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญของประเทศไทยกับเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญตามกฎหมายต่างประเทศ แล้ววิเคราะห์ปัญหาจากเจตนารมณ์และบทบัญญัติของกฎหมาย เพื่อหาข้อสรุปรวมทั้งเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหาในเรื่องนี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงทฤษฎี หลักพื้นฐาน และสาระสำคัญของเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญ
2. ทำให้ทราบถึงแนวคิดความเป็นมาของเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญตามกฎหมายต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาที่เกี่ยวกับเขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญในการพิจารณาวินิจฉัยกรณีบุคคลหรือพรรคการเมืองใช้สิทธิและเสรีภาพทางการเมืองโดยมิชอบด้วยรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการตีความเจตนารมณ์ตามมาตรา 68 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 อำนาจศาลรัฐธรรมนูญในการพิจารณาคำร้องของบุคคลที่ใช้สิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญ การที่ศาลรัฐธรรมนูญใช้อำนาจนำเอาวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 264 มาใช้ในการออกคำสั่ง และความมีผลผูกพันของคำสั่งหรือคำวินิจฉัยจากการใช้อำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการเสนอแก้ไขรัฐธรรมนูญ หรือพัฒนาบทบัญญัติของกฎหมายที่เหมาะสมต่อไป